

75 år
med Hallands
konstförening

1932 - 2007

ISBN: 978-91-633-0446-0
Halmstad 2007
Reportagetext: Mymmel Blomberg
Foto, layout: Mymmel Blomberg
© Hallands konstförening
Tryckeri: Veinge Tryckeri AB 2007
Omslag: Carl Magnus, detalj

75 år
med Hallands
konstförening

1932 - 2007

INNEHÅLL

Ingegerd Sahlström – ordförande	6
Lennart Lundborg – historik	8
Fem konstnärporträtt:	
Denice Zetterquist	20
Olle Agnell	24
Anna Fröman	28
Carl Magnus	32
Rigmor Dahlqvist	36
Föreningens styrelse	40
Ordförande genom tiderna	40
Föreningens verksamhet	41
Inbjudna utställare	42
Konstnärstipendier	43
Debutantstipendier	44

INGEGERD SAHLSTRÖM

Ordförande i Hallands Konstförening

1993 - 2007

ORDFÖRANDE I HALLANDS Konstförening? Vilken utmaning! Jag hade vid ett möte med Arne Palm fått frågan om jag inte kunde ta över ordförandeklubban i den anrika konstföreningen. Nu funderade jag på svaret. Bildkonst var ett stort intresse. Den folkbildande traditionen ville jag gärna understödja och utveckla. Att glädja nu verksamma konstnärer med stipendier kunde inte vara fel. Konsten att hålla i en ordförandeklubba behärskade jag. Visst skulle jag väl i några år kunna tänka mig denna "fritidssysselsättning". Svaret till valberedningen 1993 blev "Jag ställer gärna upp – några år!" Det blev fjorton!

HUR VÄCKS ETT konstintresse? För min del kan jag än idag komma ihåg tavlan som är den första i mitt minne med undantag av de bilder som hängde på hemmets väggar. Vid ett besök hemma hos "fröken" och hennes man möttes jag i trapphallen av en tavla föreställande en naken dam. "Vad var nu detta? Vad hade fröken på väggen?" Där kom vi travande – hela klass 2 - för att äta tårta hos vår nygifta fröken och så sitter det en naken dam i grönt och lila på väggen. Häftigt! Hit borde man gå fler gånger. Inte så mycket för att se på den nakna damen, utan för att känna doften av färg, beskåda ett framväxande konstverk och för att få prata om former och färger. Det blev ett antal besök genom åren och det var alltid lika givande att studera "farbror Olles" arbeten. Så tack Olle Agnell för att Du skakade om min åttaåriga barnasjäl.

SÅ ÖNSKAR JAG att många fler kan få uppleva konstverk av allehanda slag. Konstverk som berör – positivt eller negativt. Konstverk som inbjuder till diskussion. Konstverk som inspirerar. Under de senaste åren i konstföreningens historia har utställningarna ofta lockat en talrik publik. De jurybedömda utställningarna har gjort höst- och sedermera vårsalongerna till mötesplatser för etablerade konstnärer och debutanter. I år är dessutom fem tidigare stipendiater inbjudna.

Vi har i konstföreningens styrelse funnit att intresset för tidigare stipendiaters verk är stort.

HALLANDS KONSTFÖRENINGENS stipendier har utvecklats under de senaste åren. Då vi nu är en förmögen konstförening har arbetet gällande en ny policy för stipendieutdelning varit en glädjande uppgift för styrelsen. Att erbjuda gästlägenhet i Grez-sur-Loing, resestipendium, projektstipendium och ett årligt vårsalongspris är ett sätt för Hallands Konstförening att stärka det Halländska konstlivet.

HUR BLEV HALLANDS Konstförening stadd vid god kassa? Det hela startade med Svea Larssons donation. Svea Larsson – denna Getingedam – som beslöt sig för att donera en del av sin förmögenhet för att inköp skulle kunna ske av halländsk konst och konsthantverk. Dåvarande museichefen Tomas Thieme, som var styrelsemedlem i konstföreningen, funderade på hur pengarna bäst skulle användas. Gåvan växte

”Där kom vi travande – hela klass 2 - för att äta tårta hos vår nygifta fröken och så sitter det en naken dam i grönt och lila på väggen. Häftigt!”

dessutom med rejäl fart beroende på klok placering av donationsmedlen.

I konstföreningens styrelse diskuterade vi bl.a. den omöjliga uppgiften för en ideell förening att i ”modern” tid handha en konstsamling bestående av nästan 200 verk samtidigt som vi gärna önskade öka vårt engagemang för konstnärerna i länet. Skulle man kunna hitta ett sätt att i konstföreningen utöka möjligheterna till stipendieutdelning? Skulle man kunna sälja konstsamlingen för att få ett kapital?

SÅ KOM DET SIG att den mest dramatiska uppgiften under mina år som ordförande blev arbetet med att sälja vår konstsamling En konstsamling värderad till över åtta miljoner kronor. Turerna var många. Åsikter gick isär. Diskussioner utbröt på årsmötena – för det hela tog sin tid. Dock – idag finns konsten kvar i Halland – inköpt för Svea Larssons pengar och konstföreningen har medel att stötta konstlivet. Hallands Konstförening kan vidareutveckla och förnya arbetet med att väcka, underhålla och utbreda intresset i Halland för den bildande konsten. Allt i enlighet med föreningens stadgar.

DET ÄR GLÄDJANDE att föreningens olika möten är välbesökta. Våra konstföreläsningar röner stor uppskattning och vår hemsida får alltfler besökare. Där studeras t.ex. nyinköpta verk till det årliga lotteriet. Bland de senaste besluten i Hallands Konstförenings

styrelse är den inköpspolicy som innebär att de fem första vinsterna i vårt lotteri verkligen skall kunna betecknas som högvinster. Hallands Konstförening ”sticker ut”. 75 år är ingen ålder för en aktiv förening. Mycket har hänt under de år som gått, men det finns en fortsättning!

Lycka till med det kommande arbetet!

INGEGERD SAHLSTRÖM

Hallandsposten *24/9-32* 1932

Konstförening.

Intresserade för bildandet av en HALLÄNSK KONSTFÖRENING, inbjudas till sammanträde å sessionssalen i Halmstads slott lördagen den 24 september 1932 kl. 4 e. m.

Hallands konstförening väcks till liv genom en annons i lokalpressen

MINNEN FRÅN HALLANDS KONSTFÖRENING – OCH LITE HISTORIA

Lennart Lundborg berättar

MITT FÖRSTA MINNE som har samband med Hallands konstförening härrör från hösten 1960. I entrén till Hallands museum står rader med terpentindoftande oljemålningar och bredvid dem en man med bekymrad min – Carl Napoleon Johansson – vaktmästarinnan Sonja Johanssons man. Hans uppgift var att bära upp målningarna till tredje våningen på museet. Hiss saknades vid den här tiden. Sedan efter jurybedömning bära ner de tavlor som inte kom med. Vissa år kunde det röra sig om bortåt tusentalet verk. Av dessa kunde endast en liten del få plats i utställningssalarna. Jag kom efter min ankomst till museet att sedan i fyra decennier på olika sätt vara engagerad i konstföreningens verksamhet och få en god inblick i dess mångskiftande och långa verksamhet, som stundom varit rätt händelserik.

Hallands konstförening bildades den 24 september 1932 på Halmstad slott, dit landshövding Axel Mörner, konstnären Stellan Mörners far hade kallat samman konstintresserade personer.

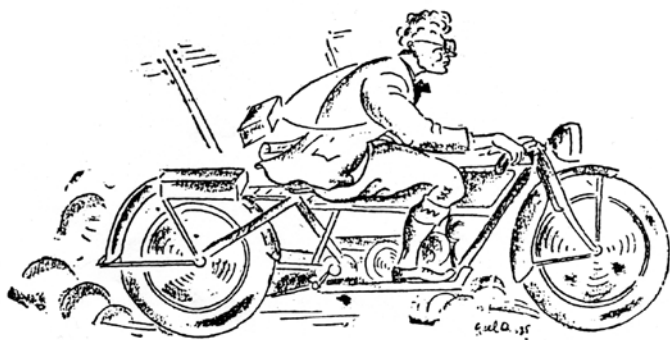
Bland dessa var Egon Östlund, som 1929 varit med om att bilda Halmstadgruppen och kom att bli en modernismens förespråkare. En annan betydelsefull person var borgmästaren Axel Malmqvist från Laholm,

som sedan var föreningens ordförande under många år. Han lät publicera sina vernissagetal i Halmstads tidningar. De återgavs in extenso.

Året efter föreningen bildats stod Hallands museums nya byggnad färdig. Dess fem utställningssalar på övervåningen gav utrymme för den konst, som föreningen avsåg att visa, framförallt höstsalongerna men även andra utställningar. Härvid inleddes nu ett samarbete med museet, som lät konstföreningen vid olika tillfällen disponera dess utrymmen. Där fanns endast en tjänsteman - fil. dr Erik Salvén och konstutställningarna kom att utgöra ett betydelsefullt inslag i museet, som komplement till de fasta samlingarna. Svend Bøgh-Andersen, en tidigare ordförande i Hallands konstförening skrev vid dess 50-årsjubileum, att det var i en vansinnig tid föreningen bildades med Wall Street-kraschen, nazisttiden med dess antisemitism, och angrepp på den moderna konsten. Skulle möjligen tillkomsten av konstföreningen ha haft något samband med dessa företeelser och utgjort en omedveten protest? Bildandet av ideella föreningar låg eljest i tiden just då.

DEN FÖRSTA HÖSTSALONGEN öppnades 1933 med huvudsakligen verk av Halmstadgruppen och dess motpol Hallandsringen. Expon recenserades av ingen mindre än Arthur Lundqvist i Hallandsposten, en författare som sedan skulle följa gruppens utveckling. Hallandsringen hade bildats av museets intendent doktor Erik Salvén och konstnären tillika museets konservator Erik Sköld, som en naturalistisk motvikt till Halmstadgruppens modernism. I Hallandsringen har Arvid Carlson sedermera uppmärksammats av Ingrid Fredin i hennes doktorsavhandling "I skuggan av Halmstadgruppen – konstnären Arvid Carlson och Hallandsringen" 2001.

Höstsalongerna recenserades i pressen. En färgstark skribent var Johan Svipdag i Hallandsposten. Vid salongen 1935 opponerade Hallandsringens konstnärer mot att två tredjedelar av "Ögats" (dvs.

Johan Svipdag, signaturen "Ögat" i Hallandsposten, var i unga dagar konstskribent. Här ses han avporträtterad av konstnären Axel Olson 1925, som på den tiden även verkade som tidningstecknare.

Svipdags) recension handlade om Halmstadgruppen. Arvid Carlson, Thorild Olsson, Ansgarius Börjesson, Erik Sköld och Bernard Anderson kände sig orättvist behandlade. "Ögat" besvarade emellertid protesten. Han menade, att Halmstadgruppen representerade det nya, omstridda och bizarra – det som väcker debatt och behöver förklaras. Hallandsringen stod för det säkra livet "som plöjer i vedertagna fåror" och det som talade för sig självt.

Även tidningar utanför Halland recenserade ibland

höstsalongerna. Halmstads ställning i konstlivet gav konstkritikern Nils Palmgren prov på, när han mitt under brinnande krig 1944 tog tåget från Stockholm till Halmstad för att i Aftonbladet recensera Höstsalongen, där han gav både de surrealistiska som naturalistiska konstnärerna goda vitsord.

HÖSTSALONGERNA som till en början inte var jury-bedömda kom med tiden att ändra karaktär. Halmstadgruppens medlemmar ställde ut allt sparsammare liksom andra etablerade konstnärer. Hallandsringen upphörde under senare delen av 1940-talet. En ny generation konstnärer växte fram. De nordhalländska konstnärerna lämnade under 1960-talet in allt flera verk. Bland utställarna utgjorde Fjäregruppen en ny sammanslutning. Varbergskonstnärerna hörde också till dem som lämnade in sina arbeten, liksom Falkenbergs- och Laholmskonstnärerna. Och när Fria målarskolan startade i Halmstad i början av 1970-talet dök en del nya namn upp. Samtidigt började allt mer av de kända att försvinna. Åtskilligt över 1000 konstnärer har under årens lopp ställt ut på Höstsalongen sedan starten. Många av dem har hedrats med stipendier. Och nått framgång.

FÖR ATT HÖSTSALONGERNA inte skulle förlora i kvalitet och kontinuitet beslöt konstföreningen att bjuda in tidigare stipendiater för att höja intresset för Höstsalongen.

I utställningskatalogerna återfinns många konstnärer som idag blivit kända långt utanför Hallands gränser. Utställarantalet uppgår till över tusen namn. Det vore orätt att här bara nämna ett urval av de målare, skulptörer, tecknare och andra konstskapare som deltagit på de jurybedömda salongerna.

Några höstsalonger har visats på annan ort som i Varberg, eftersom Hallands konstförening ju är en länsförening. Den jurybedömda höstsalongen kom emellertid att 2001 bli vårsalong, samtidigt som den alltmer ekonomiskt krävande "gamla" vårsalongen upphörde. Denna var ej jurybedömd. Museet kom därefter inte bli den centrala platsen för konstföreningen, och Heagård har stundtals utnyttjats som utställningslokal för salongerna.

I denna minnesartikel har jag inte skrivit om några av de konstverk som ställts ut på salongerna, även om detta kunde ha varit motiverat. Många av dem har med åren blivit mycket kända och efterfrågade, bla målningar av både Halmstadgruppen, Hallandsringen och andra. I samband med ungdomsrevolten 1968 kom en hel del verk av politisk karaktär in till jurybedömning. De var i stor utsträckning påverkade av sovjetisk socialrealism.

Den andra stora kategorin av utställningar som konstföreningen arrangerat sedan 1930-talet – vårsalongerna – rymmer åtskilliga kända namn. Här kan GAN – Gösta Adrian Nilsson, Ragnar Person, Sven Erixon, Roy Friberg, Olle Kåks, Endre Nemes, Olle Bonnier, Felix Hatz, och Hans Viksten nämnas. Ett starkt minne jag har av Vårsalongen 1996, då den då 91-åriga Felix Hatz ställde ut tillsammans med dottern Madeleine Hatz, som bodde i New York. Härvid gjorde Jan-Erik Forsberg i Falkenberg en stor insats. Med hjälp av åtskilliga fax till New York kunde utställningen så ros iland. Den hade initierats av Carl-Gustaf Sanderberg. Båda konstnärerna kom sedan att närvara vid vernissagen. Om expon gjorde TV ett längre program som gick i två repriser. Inte lång tid därefter gick Felix Hatz ur tiden.

HALLANDS KONSTFÖRENING har ju utgjort en ideell förening och det framstod nog inte alltid så klart för besökarna, hur mycket arbete en enda till synes okomplicerad utställning kan förorsaka.

Hallands museum var från början fattigt på modern konst. Museets verksamhet koncentrerades på länets kulturminnen som fornlämningar, byggnader, kyrkor och kulturhistoria. Några större konstdonationer saknades och bristen på modern konst var påtaglig, något som man ville råda bot på. 1942 tog emellertid systembolagschefen och poeten Walter Höijer initiativet till att på privat väg samla in medel avsedda för en permanent samling till konstföreningen. Höijer hade kommit med i styrelsen 1939, där han blev en drivande kraft.

I sin verksamhet träffade denne sällskapsmänniska många konstintresserade och lyckades samla in betydande summor under krigsåren. Tyvärr avled Walter Höijer redan 1947 av en hjärtattack, fullt verksam in i det sista. Hans medarbetare Wilhelm Krüger som under lång tid tjänstgjorde som föreningens kassör har i brev strax före sin bortgång redogjort för Walter Höijers konstförvärv. Genom att Wilhelm Krüger i yngre dar arbetat hos Walter Höijer var han väl insatt i sin chefs förehavanden, som inte bara gällde ädla drycker.

Men den alltmer växande samlingen som innehöll verk av åtskilliga kända utländska som svenska konstnärer innebar också en hel del administrativt arbete. Här kan nämnas att många museer ville låna till utställningar från både Hallands konstförening som Nanneska samlingen. Mjällby Konstgård var flitig låntagare av främst verk av Hallandsgruppen.

Det gällde att se till att utlånade verk var ordentligt försäkrade. En stor del av samlingen var deponerad på olika, mest offentliga förvaltningar. Rådhuset i

Halmstad t ex förfogade över ett 50-tal verk. Det hände tyvärr att de deponerade verken stals, de var dock försäkrade och kunde därför inbringa en förstärkning i kassan. Underhåll och konservering av tavlor och andra konstverk innebar emellertid stora kostnader. Ansvar för tillsynen och utlåningen av verk ur konstsamlingarna och däri inberäknas även den Nanneska samlingen, som vi återkommer till, ålåg konstföreningens intendent. Yngve Olsson var en av de första, sedan kom Carl-Gustaf Sanderberg, som under många år arbetade med samlingen. Därvid bistod museipersonalen med mycket praktiskt arbete. Museet och konstföreningen levde länge i symbios.

Juryarbete Höstsalongen 1972. Vid bordet ses årets jury, intendent Per Drougge, Borås, konstnär Erland Brand, Göteborg samt föreningens representant, konstnär Axel Olson. Från vänster ses styrelsemedlemmarna Stig Johan Claesson, ordf Svend Bøgh-Andersen, Arne Modén och Carl G Sanderberg

Foto: Toni Ottosson HP

EFTERSOM DET MED ÅREN blev allt mer tidsödande att administrera och låna ut verk ur samlingarna beslöt konstföreningen 2001 värdera Hallands konstförenings samling inför en planerad försäljning. Sven Stare kontaktade Bukowskis och Stockholms auktionskammare. Med deras värderingar som grund inköpte Läns museet Halmstad samlingen för 8 miljoner kronor med medel från Svea Larssons donation. På så vis räddades samlingen åt länet. För konstföreningen blev det nu ett lyft i kassan, vilket innebar ökade möjligheter att ge stipendier till konstnärer och till folkbildande verksamhet i form av föreläsningar och dokumentation. Detta har skett tidigare. År 1982 kunde sålunda föreningen i samarbete med Läns museet Halmstad och bidrag

från Hallands läns landsting få igång ett projekt "Konst i Halland". Konsthistorikern och konstnären Benny Unfors intervjuade då några äldre konstnärer: Ansgarius Börjesson, Bernard Anderson, Eric Nilsson, Erik Persson, Axel Olson och Signe Lanje. I några fall gjordes också videospelningar och fotodokumentation. Materialet finns på Länsmuseet Halmstad. Alla dessa konstnärer är nu avlidna. Även om föreningen nu avskaffat sin konstsamling så har dess inköp inte upphört. Den gör fortfarande omfattande inköp till sitt lotteri och inte minst av länets konstnärer. Det tids och kostnadskrävande arbetet med den egna samlingen är avslutad.

Hallands Konstförenings styrelse 1982. Sittande från vänster: Wilhelm Krüger, Axel Olson, Svend Bøgh-Andersen och Kerstin Arcadius. Stående från vänster: Jan E Forsberg, Lennart Lundborg, Arne Moden, Björn Petersen, Jan Åberg och Stig Johan Claesson. Foto: Reidar Holmén HP

Genom att läns museet Halmstad kunnat förvärva konstsamlingen har den glädjande nog fått stanna kvar i länet och inte splittrats på annat håll.

ETT SÄRSKILT KAPITEL i konstföreningens historia utgör den ofta omdebatterade Nanneska samlingen med över 90 verk av Halmstadgruppen. Dessa arbeten donerades av makarna Marta och Anders Nanne 1957 till Halmstads stad med förbehållet att mottagaren skulle uppföra ett konstmuseum. Anders Nanne var själv med i styrelsen för Hallands konstförening 1948-1957, varefter han blev dess hedersmedlem. Han avled 1960. Eftersom konstmuseum saknades fick föreningen utnyttja Hallands museum som förvaringsplats. Donationen skedde när Hallands konstförening fyllde 25 år. Dess dåvarande ordförande borgmästare Axel Malmqvist i Laholm såg detta som

en väldig stimulans i föreningens arbete och menade, att donationen skulle hålla frågan om ett konstens eget hus levande.

I gåvobrevet står bla att konstverken var avsedda att bilda stommen i ett blivande Hallands konstmuseum. I första hand borde staden förbinda sig att positivt stödja tanken på ett sådant museum genom att på central plats i Halmstad reservera tomtmark för dylikt. Skulle museifrågan kunna lösas på så sätt att redan befintlig byggnad på sådan plats kan tas i anspråk för ändamålet hade donatorerna inget att invända. Så länge museifrågan ej har lösts tillkommer dispositionsrätten till donationen Hallands konstförenings styrelse.

Nanneska samlingen har blivit mycket omskriven, bl a för att den inte varit kontinuerligt utställd. På museet i Halmstad har den dock visats flera gånger i sin helhet och många av de mer betydande verken har ofta varit utlånade både i Sverige och i utlandet. Detta har inneburit ett visst slitage och konstföreningen har därför låtit konservatorer göra en översyn och restaurering av samlingen under flera år för en kostnad av 164 000 kronor.

År 2005 beslöt Halmstads kommun att Nanneska samlingen skulle flyttas över till Mjellby konstgård.

UNDER DE 75 ÅR Hallands konstförening har funnits har det inte saknats kritiska röster mot dess verksamhet. Axel Olson som i flera decennier var intendent i föreningen fick ta emot många hårda ord framför allt för sin roll som föreningens representant i jury. Kritiken kom inte bara i pressen utan även i form av anonyma brev. Jurymedlemmarna kom ju vanligtvis från andra platser än Halmstad och kunde lämna staden efter förrättat värv, under det att Halmstadbon Axel, stundom stötte ihop med någon refuserad konstnär dagen efter. Den bittraste kritiken svarade emellertid Hallandspostens dåvarande

Teckning i en gästbok 1975 av Axel Olson, som blev något av en institution i Hallands Konstförening. Han missade aldrig en utställning.

kulturredaktör Rune Gunnarsson för. I katalogen för vårsalongen 1982 skrev han sedan han inbjudits att medverka med sina synpunkter på Hallands konstförening, vars utställningar han tidigare haft kritiska synpunkter på. Han menade, att föreningen betytt platt intet för de halländska konstnärerna. Han föreslog nu att höstsalongen skulle delas i två: en icke jurybedömd för de etablerade konstnärerna och en annan för debutanterna. Rune Gunnarssons förslag väckte dock ingen diskussion och salongerna förblev som tidigare. Särskilt hedersinbudna förekom dock på många av föreningens höstsalonger. I sin artikel kritiserade även Rune Gunnarsson konstföreningens bristande engagemang i konstmuseifrågan, som väcktes till liv 1963, vid museets 30-årsjubileum. Höstsalongen är nu ett minne blott. Från och med 2001 blev höstsalongen vårsalong. Den "gamla" Vårsalongen upphörde samtidigt med fotografen Lotta Antonsson som sista inbudna utställare. En anledning till att vårsalongerna med inbudna konstnärer upphörde, var bl a de starkt ökade kostnaderna under senare år.

En sak som aldrig påtalats tidigare är den stora betydelse som Hallands konstförening kom att spela för tillkomsten av lokala konstföreningar i kommuner och på arbetsföretag. Idag finns flera hundra konstföreningar i länet. Jag är övertygad om, att de inspirerats av Hallands konstförening även om det inte varit medvetet. Härigenom har konstföreningen bidragit till att väcka konstintresset på ett sätt, som man kanske inte hade tänkt sig. Nu gäller det att hålla detta vid liv och att finna nya former för verksamheten. Uppgiften är ingalunda självklar!

EFTERSKRIFT

En förening kallad Hallands konstförening har tidigare förekommit. Denna arrangerade redan år 1900 en utställning på Flickskolan i Halmstad. Därvid deltog så pass kända konstnärer som Anders Zorn, Jenny Nyström och Severin Nilson. Föreningen existerade 1905, men tycks därefter ha upphört med sin verksamhet.

År 1957 donerade makarna Anders och Marta Nanne över 90 konstverk av Halmstadgruppen till Halmstads kommun för att verka för ett Hallands konstmuseum. I avvaktande på att ett sådant skulle uppföras har Hallands konstförening skött samlingen fram till 2005, då kommunen beslöt att den skulle flyttas över till Mjellby konstmuseum. På bilden ses Marta Nanne vid Christian Bergs byst av Anders Nanne och Esaias Thoréns målning av Anders Nanne i bakgrunden.

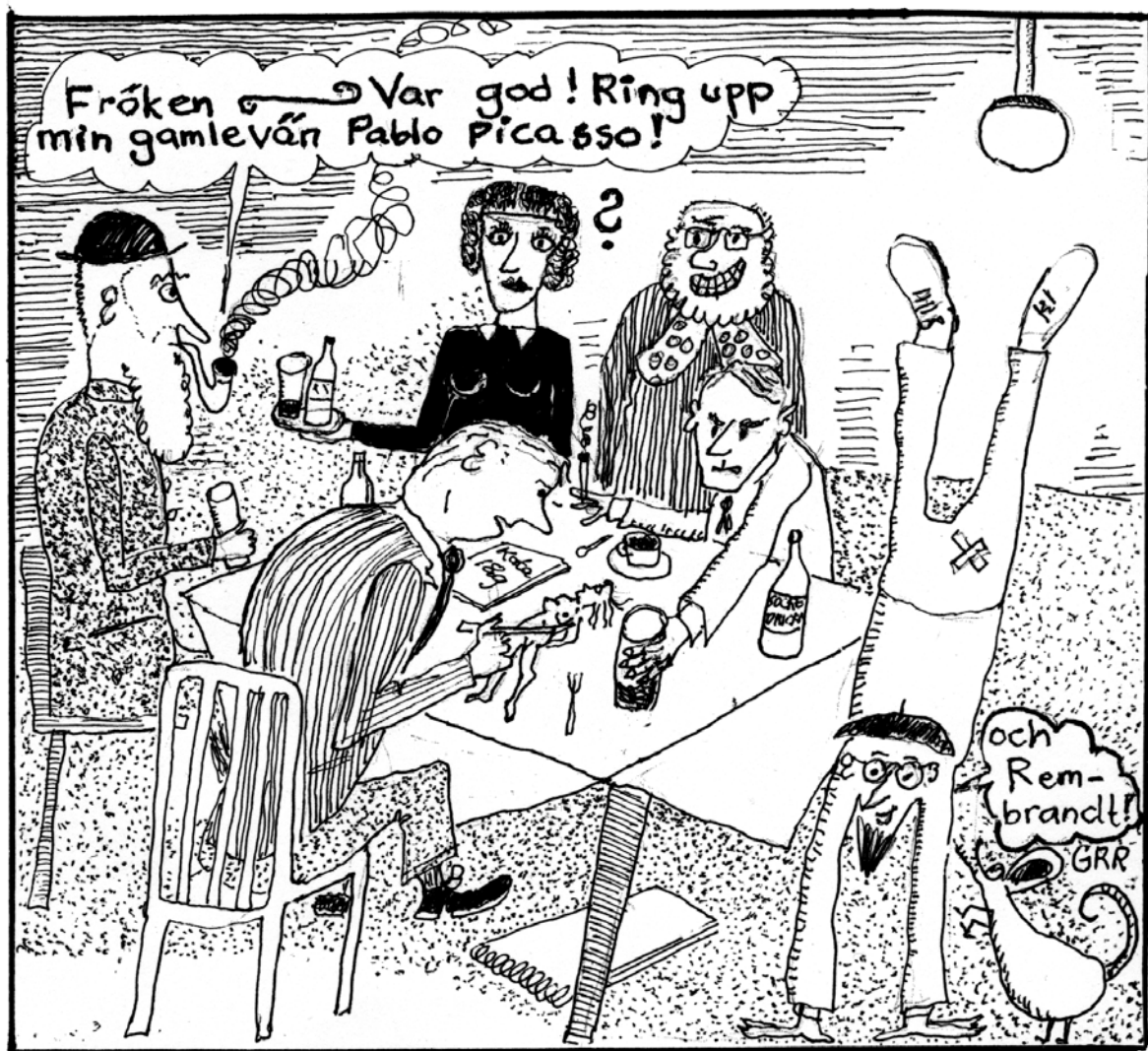
Foto: Lars Falk 1957 Bildstationens arkiv

NÅGOT OM KONSTNÄRSFESTERNA

FESTER EFTER VERNISSAGERNA på Hallands konstförenings utställningar var vanligare förr. Det hörde till, att man skulle gå på lokal och äta, dricka och ha roligt. I Halmstad utgjorde Vårdshuset Laxen på Köpmansgatan 14 under de första decennierna av konstföreningens tillvaro den givna platsen ända fram till motbokens avskaffande 1955. Det har emellertid inte varit så lätt att få fram uppgifter om de uppsluppna tillställningar, som ägde rum i konstföreningens barndom av olika skäl. Genom intervjuer med några av de konstnärer som då var med, kom det ändå så småningom fram en del

historier. Halmstadkännaren och konstnären Axel Olson i Halmstadgruppen berättade en gång, att konstnärerna under maskiningenjören Egon Östlunds tid formligen bodde på Laxen, som mer eller mindre blev deras andra hem. Här dracks "punschhalvor" och här hölls vernissagefester inte minst efter höstsalongerna. På Laxen hängde Stellan Mörnors väggmålning av Halmstadgruppen från 1936. Den föreställer den lutspelande Egon Östlund och de sex konstnärerna av vilka Esaias Thorén står och målar bakom ett staffli. Denna målning finns nu i Mjällby konstgårds café.

Tecknarens tolkning av hur det kunde gå till på en konstnärsfest på vårdshuset Laxen i Halmstad på den tiden det begav sig.

Några teckningar från dessa konstnärsfester har jag tyvärr inte sett, men det berättas, att skulptören Eric Nilsson från Harplinge utövade sin teckningskonst så livligt på bordsduken, att han inte märkte att en av konstnärerna drack upp hans lättgrogg. Det var den kraftige Iwan Broberg, som sedan flyttade till Göteborg. Han var med på flera höstsalonger. Den småväxte Eric Nilsson protesterade mot tilltaget men fick det bestämda svaret "Töst pojke lille". Det hade varit roligt att ha haft Eric Nilssons teckning på bild idag!

EN AV DE STORA spexmakarna bland konstnärerna var Esaias Thorén, som tog mathissen ner i köket, där han skrämde livet ur den stackars personalen, kockar och servitriser. När Esaias Thorén var med på konstnärsfester kunde allt hända.

Arvid Carlson i Hallandsringen hörde emellertid till de mer stillsamma artisterna. Han kunde sitta och sjunga sjömansvisor under det att Waldemar Lorentzon sjöng "Stabackaskräddaren" när han inte utförde gymnastiska övningar på golvet.

Sedan Vårdshuset Laxen lagts ner 1958 flyttade man över till Norre Kavaljeren, som inte heller den finns kvar. Jag minns en vernissagefest där skulptören Walter Bengtsson spelade på något slags blåsinstrument. Det var innan han kommit att slå igenom som konstnär.

På festerna gick det inte alltid så fredligt till utan det kunde uppstå livliga diskussioner. Det fanns meningsskiljaktigheter mellan en del av konstnärerna, som kom till uttryck vid dessa tillställningar. Entrén till f d Norre Kavaljeren pryds av Walter Bengtssons skulptur i brons "Don Quijote" från 1959 inspirerad av Cervantes berömda roman från 1605. Den minner nu om en svunnen epok.

1968 blev arkitekten Svend Bøgh-Andersen i Laholm ordförande i Hallands konstförening. Han hade omfattande konstnärskontakter. I början av 1970-talet hade han engagerat en arg, ung konstvetare från Norge, som höll ett föredrag på Hotell Svea med hjälp av fyra diaprojektorer. Det blev ett omstörtande anförande, vilket fick åhörarna att känna sig som riktiga kälkborgare. Föredragshållaren var en anhängare av 68-rörelsen och troligen van vid en yngre publik. Svend Bøgh-Andersen lyckades emellertid att på ett diplomatiskt sätt att avtacka föreläsaren, något som jag fortfarande minns. Därpå följde dans till levande musik. Jag bjöd då upp Axel Olsons ståtliga hustru Anna Lisa. Axel Olson förmanade mig då, att jag inte skulle dansa allt för häftigt med hans kära maka, men det hela förflöet utan incidenter.

En del fester hölls i hemmamiljö, framförallt hos ordförandena.

Hos Arne Palm i Gullbrandstorp spelade konstnären och musikern Ragnar Andersson dragspel vid flera tillfällen. Något som uppskattades av gästerna. Konst och musik hör samman.

Varför har det varit så svårt att få fram uppgifter om konstnärsfesterna? En förklaring kan vara, att de har att göra med privatlivets helgd. På 1930-talet och långt därefter fanns det inga journalister på lokaltidningarna som rapporterade från dessa evenemang. På mina stadsvandringar har jag emellertid ibland passerat det Angelska Palatset på Köpmansgatan och då berättat om de intressanta människor som vistats där och av vilka en del vigtt sitt liv åt den moderna konsten. Tiderna har förändrats och det är väl inte så många som idag känner till denna säregna byggnad.

I den lär till och med konung Oscar II en gång ha varit på middag hos konsul A W Angel.

KÄLLOR:

Otryckta källor:

Krüger Wilhelm, Kungsbacka, brev till förf.
18.12.1996

Lensvall, Elve: Dormer Tools Konstförening och dess historia. Med bilagor om SKF Tools Konstförening 50 år (1993) författade av Kurt Malmberg och Carl-Bertil Melne. I manuskript.

Carl Gustaf Sanderberg har benäget medverkat med att ta fram fakta kring konstföreningen och dess verksamhet samt tagit del av artikeln.

Unfors, Benny: Intervjuer med Ansgarius Börjesson, Bernard Anderson, Eric Nilsson i Harplinge, Erik Person, Axel Olson och Signe Lanje; Läns museet Halmstad. Här förvaras även videoinspelningar av konstnärerna.

Tryckta källor:

Signaturen AÅ, Walter Höijer, i Tidskrift för systembolagen 1947:2.

Dagås Görel, Johansson Bertil, Christoffersson, Mats: Hasse Eriksson – målaren. Med förord av Bengt Arne Person, Varberg 1994.

Fredin, Ingrid: Arvid Carlson - I skuggan av Halmstadgruppen. Akademisk avhandling, Hyltebruk 2001.

Hallands konstförenings kataloger sedan 1932.

Hallberg, Lars: Halmstads konstliv 1960 – 1974. Projekt utfört 2001

Lindell Ingvar: C M Berger, i årsboken Hallands 1965.

Lundborg Lennart: Vårdshuset Laxen, en nedlagd konstnärskrog, Föreningen Gamla Halmstads årsbok 1998, s. 179-186.

Malmqvist Axel, Hallands konstförening 25 år, i Hallandsposten 14/11 1957 samt samma dag i Hallands Dagblad.

Modén, Arne: Halländska konstnärer genom tiderna, i årsboken Halland 1982, s. 5-26.

Palmgren, Nils: Från Halmstad, i Aftonbladet 1/12 1944.

Palmköld, Hugo: I konstens tecken, Halmstad 1990

Rehn, Thorsten: Mer än tusen konstnärer har presenterats under Hallands konstförenings femtio år, i Hallandsposten 16/10 1982.

NÅGRA LITTERURTIPS:

Litteraturen om de halländska konstnärerna är omfattande, framförallt vad gäller Halmstadgruppen. Viveca Bosson, Jan Torsten Ahlstrand, Björn Petersen, Stellan Mörner, Hugo Palmsköld och många andra har skrivit om denna konstnärssammanslutning, som 1989 kunde fira sitt 60 – årsjubileum. Dess medverkan i Hallands konstförenings utställningar hörde emellertid huvudsakligen till de första decennierna liksom Hallandsringen, som behandlats av Ingrid Fredin. Hon har en mycket omfattande litteraturförteckning i sin avhandling "Arvid Carlson - I skuggan av Halmstadgruppen" (2001), där de halländska konstnärerna fått ett stort utrymme.

I arkiven på läns museerna i Halmstad och Varberg förvaras urklipp och fotografier från konstföreningens utställningar. I museernas och hembygdsföreningarnas årsböcker har både kända och mindre kända konstnärer behandlats. Laholms teckningsmuseum ger sedan 1995 ut en årsbok. Detta museum har för övrigt en mycket omfattande klippssamling. Konsthallen i Hishult producerar illustrerade kataloger till sina utställningar. Hallands konstförening har utgivit kataloger sedan den startade 1932, där alla utställare på höst- och vårsalonger är med.

Svenskt konstnärslexikon som utgivits av Allhems förlag i fem delar, innehåller namnen på många halländska konstnärer. Det sista bandet kom dock 1967, varför många yngre konstnärsnamn saknas. "Svenska konstnärer, biografisk uppslagsbok" (2005) innehåller 7000 konstnärsnamn. Den utgör dock ingen fortsättning på Allhems konstnärslexikon. Eftersom den kom åtskilliga decennier efter förutnämnda verk är den därför betydligt mer aktuell.

En nyutkommen populär bok av Mymmel Blomberg: Nu och Då (2006) handlar om konst i Halmstad. Svea Larssons donation har presenterats i valda delar av Stiftelsen Hallands läns museer, Halmstad och Varberg (1999).

En omfattande samling konstlitteratur finns bland annat på de halländska biblioteken. Där skall den som söker efter kända namn som Olle Agnell, Roy Friberg, Nils Johansson, Olle Kåks eller Hardy Strid inte behöva leta förgäves.

LENNART LUNDBORG

5 konstnärs

po
rtr
ätt

Denice Zetterquist

FÄRGERNA FLÖDAR, sjunger, dansar; skapar en rytm, en melodi, ja en hel konsert. Hon har alltid tyckt om att dansa, Denice Zetterquist och det märks i målningarna! Som barn stegade hon, som äldre blev det andra former av dans. Rytmerna finns där, i henne, och kommer till uttryck i målningarna. Denice använder sig i sitt arbete av det kända, det nära. Hon ser det sensuella i mat, frukt och grönsaker. Dessa vardagliga ting formar Denice till ett stilleben som sedan kläs i abstrakt dräkt. Ofta placerar hon detta i någon form av landskap och stramar även upp de mjuka formerna med linjer och ramar.

– Det är väldigt vackert med mat!

Färgerna har följt Denice genom livet. Uppväxten i New York gav många tillfällen till besök på Museum of Modern Art och andra stora konstmuseer. Där mötte hon de stora konstnärerna.

– Naturligtvis påverkade det mig. Jag har sett så mycket abstrakt och non-figurativt och mött en stor färgglädje. Så färgerna har jag aldrig varit rädd för.

Vi låter våra blickar glida runt i ateljén där vi sitter. I första ögonblicket är det en stark upplevelse av färg när mitt öga möter målningarna. Snudd på samtidigt uppfattar jag konturen av något för ögat känt; en citron, ett päron, ett ägg – givna abstrakta former.

New York ja. Denice var endast tio månader när familjen flyttade från lilla Väröbacka till den stora världsstaden. Här gick hon High School och skaffade sig en handelsutbildning. Konsten fanns vid hennes sida hela tiden. Hon tecknade och målade och hade konst som huvudämne i gymnasiet. Med en etsning vann hon en tävling och fick vara med i en vandringsutställning.

VID SJUTTON ÅRS ålder återvände Denice till Sverige och Frillesås i sällskap med sin familj. Nu hade hon nytta av att hon lärt sig maskinskrivning, bokföring och stenografi.

– Jag lärde mig svenska genom att jobba på kontor. Mamma och pappa pratade visserligen svenska men bara med varandra. Med mig pratade de engelska. Vistelsen i kontorsvärlden blev inte lång. Vid knappa 18 år kom Denice in på Slöjdföreningen i Göteborg, numera HDK. Denice gladdes åt att få arbeta med färger, att få ta del av deras styrka. Hon bar med sig intrycken från New York.

– En lärare frågade om jag var färgblind! Han tyckte att vi måste jobba på att få bort min dåliga amerikanska smak.

På Slöjdföreningen gick bland andra, två bröder; Olle och Jörgen Zetterquist. Dessa bröder skulle komma att följa Denice genom livet. Om detta visste den unga Denice ännu inget. Hon gick upp i ottan varje dag för att ta sig från Frillesås till Göteborg.

Efter tre år på slöjdföreningen började Denice att arbeta som teckningslärare i Kinna. Pedagogik hade ingått som ett ämne i utbildningen.

– Det var en idyllisk tid! Barnen neg och bockade. Nu skulle jag aldrig kunna arbeta som lärare.

Så kom Denice in på Valand. Olle och hon hade blivit ett par och även Olle gick på Valand. Och Olles bror Jörgen! Åter var de tre tillsammans.

MEDAN DENICE berättar vidare, lyfter Olle ut de stora målningarna i trädgården för fotografering. Han har sin egen ateljé på övervåningen medan Denice huserar på det undre planet. Halva året tillbringar paret i Arvika och det är där Denice arbetar med sina stora bilder. Här i Västra Frölunda tillåter inte rummet lika stora och yviga utsvävningar utan här görs saker i mindre format. Icke förty är lyskraften och styrkan i uttrycket densamma.

– Det finns inget mer fantastiskt och njutbart än att lägga färg intill färg. Det är en sensuell njutning – att

lägga färg som sjunger, mot varandra, och sedan skapa kontrapunkter.

Denice visar hur hon arbetar, hur hon här målar på papper istället för på dukar som i Värmland.

– Du ser att jag njuter!

Med tiden har bilderna blånat. Det är Värmland som stiger in i bilderna, tror Denice. Allt är blågrönt där, menar hon.

I ungdomen målade Denice mest i rött gult och vitt. Det var en slags protest mot vintern i vårt kalla land. Så intensiva var hennes färger att maken Olle som arbetade i samma ateljé, var tvungen att bygga en vägg mellan dem. Han arbetade i en lugnare skala och när han så vände sig om, kastade sig färgerna från Denice målningar över honom.

Olle och Denice ler båda åt minnet.

Så småningom vidgades valet av färger och ett tag försökte Denice till och med måla i svart-vitt.

– Men jag kunde inte. Jag måste ha färg annars blir jag olycklig.

SÄTTET ATT MÅLA har gett Denice många olika sorts uppdrag. Hon uppfattar sig själv som orädd och tycker det är spännande att prova på nya saker. Så har hon till exempel prytt nämndhuset i Kungälv med en stucco-lustro-målning och Göteborg och Skellefteå har begåvats med varsin laminatmålning. Ett tag arbetade Denice med emalj och även i denna teknik har hon gjort ett par utsmyckningar.

– Det är så härligt att arbeta med emalj! Man bränner ett flertal gånger och det ser hemskt ut de första tre gångerna. Men sen - färgerna brinner verkligen! Jag blev så stark i nävarna så karlarna klagade när jag hälsade på dem. Nu är det fysiskt för tungt för mig att jobba med emalj.

Textil får vi inte glömma. Denice fick frossa i tyger när hon gjorde en ridå till Tynneredsskolan i Göteborg; ett sprakande färgrikt stycke tyg.

– Lycka, det är att få gå och köpa vilket tyg man vill och så mycket man vill ha! Jag klippte ut mina former, nålade upp dem på draperiet och så sydde Olles pappa.

Ja, många är de utsmyckningar som Denice har gjort. En av de roligaste var när hon som en av ett antal konstnärer från olika länder, inbjöds att göra en målning till transithallen på O'Hare flygplatsen i Chicago. Alla fick samma mått – 130x280 – att arbeta med, och målningarna hänger nu på en lång rad i transithallen.

– Det var häftigt att möta alla andra konstnärer. Jag gjorde målningen "Chicago puls" och har tyvärr inte sett den på plats.

På bild finns den dock. Denice bläddrar i sina pärmar och plockar fram ett foto. Lusten väcks – att flyga till Chicago!

SAMTALET NÄRMAR sig sitt slut. De stora målningarna har lämnat friheten och återvänt till ateljén. Denice och Olle vinkar farväl. Två stora änglar som svävar i taket tycks göra detsamma. Dottern Nina som är textilkonstnär är änglarnas moder. Jag lämnar det färgrika rummet och stiger ut i det duggiga grå landskapet.

– Nu gör jag som jag vill, nu målar jag bara för njutnings skull, blir de sista ord Denice ger mig.

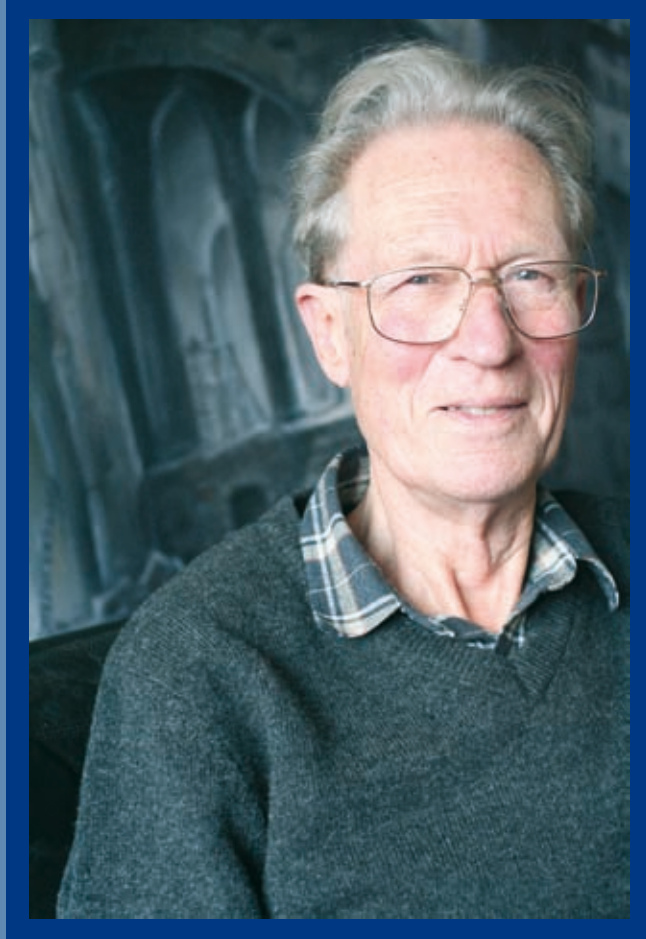
FAKTA DENICE ZETTERQUIST

Bor: Västra Frölunda, Göteborg

Född: I Väröbacka 1929

Representerad: Nationalmuseum, Göteborgs konstmuseum, Värmlands museum, Statens konstråd mm.

Utsmyckningar: Ridå, Tynneredsskolan Göteborg, Emaljmålning, Strömmenbergs sjukhem, Laminatmålningar, Lärarhögskolan Göteborg och Skellefteå sjukhus, Akrylmålning, O'Hare-flygplatsen i Chicago m fl

Olle Agnell

DET FINNS ETT ALLESTÄDES närvarande ljus i Olle Agnells bilder. Ljuset som faller över en åldrad människas ansikte. Eller ljuset som en strimma hopp i målningar av våld och övergrepp; en väg ut, en möjlighet, en tro på ett annat liv.

Olle sitter vid fönstret i vardagsrummet, nersjunken i en fätölj. Ett snett ljus faller in och lyser upp hans ansikte. Bakom honom, lutad mot väggen, står en av hans senaste målningar. Det är som om Olle själv befann sig bland dessa valv. Som om han, i sin grå tröja, stigit in i sin egen bild och slagit sig ner mellan de grå stenväggarna.

Den som betraktar Olles bilder kanske undrar en del över hans val av motiv. Åldrande och död, krig och våld och plötsligt en gris eller en ko! Men det visar sig att allt hänger ihop – att allt står att finna bland minnen och upplevelser.

I barndomens by utanför Alingsås, växte Olle upp bland åkrar och ängar. Pappa var folkskollärare och kantor, morfar hade en gård. Alla intryck, alla möten med människor och djur, satte avtryck i Olle; lagrades och bidade sin tid. Allt skulle senare komma att återskapas i bilder.

Att teckna – där låg Olles håg. I tecknandet la han all sin kraft. Av fröken i skolan fick han kriter och block, och när han av mamma och pappa i slutet av 30-talet fick ett målarskrin visste han att det var detta han ville hålla på med.

– Jag kramade ur den första tuben och sen var jag fast!

VÄGEN FÖR OLLE syntes utstakad. Han kunde förstås bli bonde men som son till en lärare var det självklart att han skulle studera.

– Det gick åt helsike med skolan! Den enda läxa jag verkligen gillade, var historia. Matten gick helt åt skogen.

De flesta lärarna i Skara högre allmänna läroverk, och Olle, hade i många fall diametralt motsatta åsikter om hur studier skulle bedrivas, så efter några år skildes deras vägar. Det blev istället en realexamen som privatist i Göteborg.

Det var bilder Olle ville göra och redan som sextonåring började han på Valands konstskola. Här stannade han dock bara en termin.

– Jag var ju alldeles för ung!

Det blev handelsgymnasium istället och några månader som misslyckad tvättmaskinförsäljare.

– Jag sålde inte en enda maskin!

Olle kom in på Otte Skölds målarskola och äntligen blev det rätt. Därifrån gick han vidare till Konstakademien. En av lärarna där, var Bror Hjort som vände upp och ner på krokilektionerna genom att uppmana eleverna att börja med fötterna och gå uppåt.

– Vi fick tänka om och det var väldigt nyttigt.

VI STIGER IN I ATELJÉN medan Olle fortsätter att berätta. På väggen hänger ett citat av Gunnar Ekelöv: "Det är till tystnaden du ska lyssna." Vi talar om tystnad och Olle visar några av sina senaste målningar som präglas av detta tillstånd; valv, gångar, stegar, trappor. Inte ett ljud kan höras ur bilderna. Men ljuset finns där; från fönster och öppningar strömmar ljuset in och förvisar kylan ur rummen.

Några oljeskadade svanar på en strand visar på en annan sorts tystnad. Den, då något ohjälpligt skett. Och där, en lom – ensam och stilla.

- Tystnaden kan vara så mångtydig. Kanske har jag jobbat med tystnad hela tiden.

Färgen är nästan obefintlig i många av målningarna. Svalt blått, mjukt grått, blekt... Här och där lyser det till, men bara om det är absolut nödvändigt. Olle funderar en stund och säger sedan, att han bara

skulle göra svart-vit grafik om han skulle börja på ny kula.

– Jag skulle aldrig ha börjat måla!

Olle skrattar åt sina egna ord och det är inte lätt att veta om han menar allvar. Men han älskar det svart-vita, den saken är klar.

– Folk tror att svart bara är svart! Men där ryms en oerhörd massa nyanser. Grafiken har färgat av sig på målningen. Och pillandet också.

OLLE KOM TILL HALMSTAD 1952 tillsammans med sin Ingrid. Nu skulle han börja sitt liv som konstnär. Vännerna i Stockholm varnade honom för att lämna storstaden.

– Det var ett elände första året i Halmstad. Jag tyckte jag hade hamnat i ett konstens u-land.

Så småningom fick Olle kontakt med några av stadens konstnärer och tillsammans med dem drog han igång konstlivet med utställningar och konstdiskussioner. Så blev till slut flytten till Halmstad något positivt för Olle.

Utlandsresor stimulerade samtidigt Olles skapande. Frankrike, Spanien, Marocko och Algeriet blev stora upplevelser, trots att första resan, 1953 till Spanien, gav mycket lite i egna målningar. Men så fick han Ester Lindahls resestipendium och kunde med hjälp av detta, tillsammans med Ingrid och barnen, vistas ett helt år vid Spaniens medelhavskust.

– Där kunde jag äntligen smälta ihop intrycket av det väldiga landskapets mäktighet och det intensiva ljuset som vilade över bergen.

I Barcelona – på Museo de Arte de Cataluna - såg han altarskåp som påverkade honom och som senare skulle ta form i hans konst.

– Jag försökte måla ett riktigt altarskåp med Kristus, men jag hade väl inte den rätta tron.

Altarskåp blev det ändå, fast med ett helt annat innehåll. Olle hade som barn, genom mormor och morfar, träffat många äldre människor. De bodde på ålderdomshem och de vistades på sjukstugan. Olle tyckte om att möta de gamla. Bilderna av dem stannade kvar inom honom. Med tiden steg de ut ur minnet och började befolka bilderna. Gamla människor har Olle målat för att han tycker de är intressanta; roligare och mer engagerande än andra. De har en livserfarenhet som han vill ska komma fram i bilderna. Och morfar var en bra modell.

Några av dessa många äldre fick liv i det första altarskåpet. "Alla gamla" blev namnet på skåpet, vilket skulle komma att följas av många fler.

- Jag låg på golvet och la pussel med olika målningar. Jag grämer mig fortfarande över att skåpet är sålt!

OLLE BLÄDDRAR och letar bland sina teckningar och grafiska blad av olika slag. Han drar ut låda efter låda. Ut stiger landskap, människor och en och annan ko eller gris. Även dessa fanns på ett självklart sätt runt Olle i barndomens landskap.

De gamla lämnade med tiden Olles altarskåp. De hade gjort sitt. Nu var de värda sin vila. In kom istället världen; den våldsamma och krigiska.

– De numera klassiska fotografierna av våld och krigshandlingar har betytt mycket för mig; har visat mig att folk dör en meningslös död i krig. Jag vet att jag inte kan påverka de stora männen men jag ska inte tuga utan jag kan så ett frö. Det tigs för mycket i världen.

FAKTA OLLE AGNELL

Bor: Halmstad

Född: I Sollebrunn 1923

Representerad: Nationalmuseum, Moderna museet, Göteborgs konstmuseum, och ett flertal andra museer.

Utsmäckningar: Sankta Anna kapell, Fyllinge daghem, Örjans Vall och Östergårdsskolan, samtliga Halmstad, utsmyckningar i Alingsås och Kalix.

Veden, del ur verket Mindmap

Anna Fröman

DET HANDLAR OM att söka och att undersöka, att se bakåt och att stiga in i slutna rum.

Anna Fröman vill se på samlandet som fenomen. Varför samlar man? Vem samlar? På vad? Varför?

Att se upp till en idol kan också ses som ett slags samlande; på bilder, upplevelser, musik, möten, minnen...

Det hela började i Fjärås. På den lilla orten i norra Halland växte Anna upp.

– Mellan pepparrot och marsipangrisar!

Hon samlade på både det ena och andra men vad hon inte visste då, var att samlandet – både eget och andras - så småningom skulle komma till uttryck i hennes konstnärliga arbete.

– Mitt tecknande blev alltid uppmuntrat hemifrån. Jag fick gott om material. En gång fick jag en hel otryckt tidningsrulle och mamma föreslog att jag skulle rita vår resa till mormor i Finland. Det blev många bilder!

Vi sitter i Annas lilla, men vackra och ändamålsenliga konstnärslägenhet i Göteborg. Och där – i hyllan – står en teckning som Anna gjort efter ett fotografi av mormor i Finland vid sidan av sin ko.

Efter bildlinjen på gymnasiet gick Anna KV:s och Hovedskous konstskola innan hon kom in på Valand. När det var dags för examensarbetet valde Anna att åka till Japan. Nu hade fascinationen för samlandet slagit rot. Hon ville undersöka den värld där man är helt besatt av ett samlande. Där man så mycket går in i något så man skapar en egen, slutna värld. Hon

visste att i Japan fanns detta fenomen i en extrem form och nu gällde det att hitta någon som ville öppna sina dörrar för Anna – men hur?

– Ibland är det bra med ett dåligt lokalsinne. Jag gick fel och ramlade in i en fotoaffär och det visade sig att killarna där, själva var samlare. Genom dem fick jag komma hem till Tomoyuki och fotografera. Det var verkligen fascinerande!

Anna plockar fram fotografier och låter mig genom dessa stiga in i Tomoyukis rum. En samlare i sitt esse!

I den japanska pojken rum har Anna placerat en docka; som en symbol för sin egen delaktighet i verket.

IDOLSKAPET OCH FÖRHÅLLET mellan idolerna och deras beundrare blev nästa steg för Anna. Per Herrey och Pernilla Wahlgren blev, av olika anledningar, de som fick stå som representanter för idolskapet. Förr var de båda upphöjda och ouppnåeliga men Anna har i sitt arbete med dem satt in dem i en vardag.

– Det var naturligt att ta två idoler jag själv har ett förhållande till. Herreys var de första idoler jag hade. Jag träffade en tjej som fick sin dröm uppfylld – hon fick sjunga med Herreys. Jag ville se på dyrkandet av en artist, och idolen i vardagen; hur en idol förändras över tiden. Därför gjorde jag en film om hennes möte med sina idoler.

När Anna började leta bland sina gamla grejor, hittade hon planscher och urklipp som visade att hon själv varit svag för de sjungande gossarna i Herreys. Nu kunde hon sätta sitt eget samlande och sitt eget dyrkande i relation till andras.

En av bröderna Herreys fanns på nära håll, och Anna har spelat in en liten film där hon själv och Per Herrey möts i mataffären i Fjärås.

Hon har också tagit en serie porträttbilder av honom i olika miljöer på hemorten och gjort teckningar och målningar efter idolplanscher och fotografier. Ett rosa Per-rum och en video av samtalet som hon och Per hade, kom också till.

Sen var det Pernilla Wahlgren. Vid första mötet med henne var Anna endast 13 år. Hon hade vunnit en teckningstävling och första pris var att få möta Pernilla och sjunga med henne.

Ur fotoserien om Per Herrey Foto: Anna Fröman

– Vi sjöng "I need your love". Nu har jag haft en återträff med henne 15 år senare, och vi sjöng samma låt igen! Nu har jag fått in henne i min vardag. Ett fotografi från det första mötet har inspirerat till en målning och av det andra mötet blev en film. Annas båda arbeten med Per och Pernilla har ställts ut i olika sammanhang.

– Jag har ofta en idé som jag undersöker med olika tekniker; måleri, foto, video. Idén, och det som på bästa sätt förmedlar den, får styra valet av medium.

UNDER TVÅ MÅNADER i Frankrike, fördjupade sig Anna i akvarell. Hon målade av broar i Grez-sur-Loing och började där också måla ting som skulle symbolisera olika boplatser i livet. Vid hemkomsten fortsatte hon med denna teknik. Åter var det samlandet som stod i fokus.

– Jag började titta på mig själv och märkte att jag har samlat på allt! Jag kan säkert räkna upp tjugo samlingar, nej mycket mer! Till exempel hade jag katten Gustav i mängder – dagböcker, tidningar, böcker, trosor, suddgummin, örngott, ja överallt fanns Gustav. Jag åkte ända till Japan för att hitta samlare och så kunde jag bara se på mig själv! Men jag ångrar absolut inte resan.

Anna får idéer från olika håll, från tidningsnotiser, gamla leksaker, tv-program, samtal med vänner...

– Jag upptäckte att barn nuförtiden kan fler namn på Pokemon-figurer än på djur. Jag gillar sådana små fascinerande saker i vardagen.

Det har blivit en hel del akvareller av pokemonfigurer. Anna har målat av de figurer hon själv hade som barn och placerat in dem i miljöer från Fjärås.

– De myllrar ut och sprider sig överallt!

Men eftersom Anna aldrig kan hålla sig till en teknik i taget så har hon också gjort videointervjuer med barn. De berättar om sina figurer, och trots att barnen kommer från olika länder, har figurerna alltid samma namn. Det uppstår ett slags universellt språk och en ny sorts kommunikation som är oberoende av nationalitet, menar Anna.

LUTADE MOT VÄGGEN i lägenheten står några målningar jag blir nyfiken på. En fågel – kan det vara en undulat – har länge betraktat mig från sin duk. Anna kryper ner på golvet och visar.

– Jag har gjort en serie på mina före detta husdjur; iller, katt, chinchilla, undulat... Jag ville göra något fint till dem så jag har målat av franska gravdekorationer och gjort diptyker av djur och dekoration.

Vid sidan av husdjuren vilar ett stort paket mot väggen.

– Det är inte värt att jag öppnar paketet för allt sitter inte ihop. Jag får berätta istället.

Anna hämtar en bok om Snövit, öppnar första sidan och visar mig: "Till Anna På 4-årsdagen". Hon faller upp första sidan och där står de; Snövit och alla djuren. Det är denna värld, fast i större format som Anna försökt återskapa.

– Jag ville göra boken utifrån ett värdeperspektiv; så stor som jag upplevde att Snövitboken var när jag var barn. Med mina utställningar vill jag ge en upplevelse av att stiga in i ett annat rum och jag vill förmedla känslan jag själv hade inför Narniaböckerna.

Anna faller samman boken om Snövit och sätter därmed punkt för samtalet.

FAKTA ANNA FRÖMAN

Bor: I Göteborg

Född: I Fjärås 1973

Utställningar i urval: Naturhistoriska museet, Domkyrkan, Konsthallen, Röda Sten, alla i Göteborg, Alma Lövs museum, Värmland, Galleri Curman, Linköping

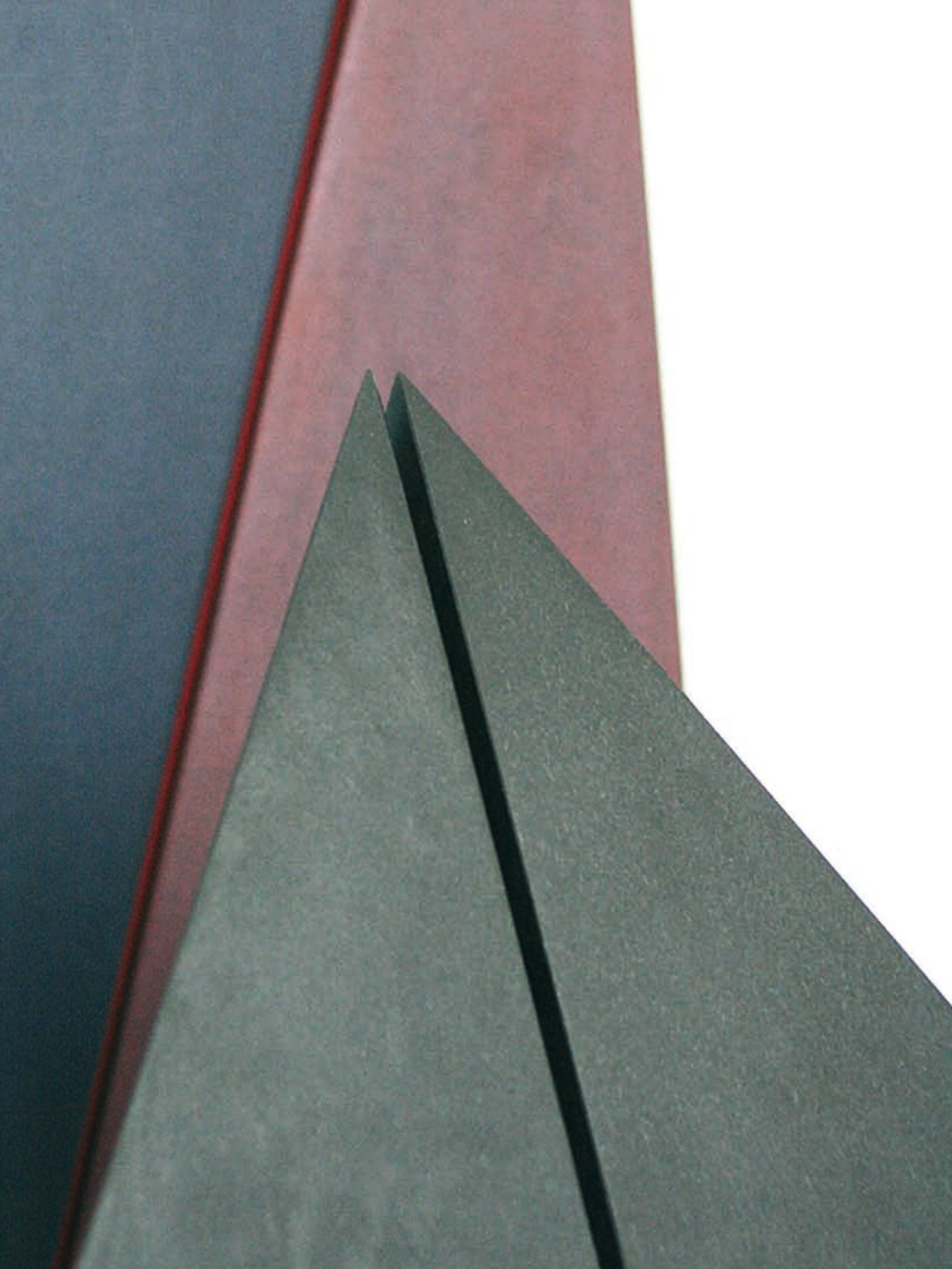
Representerad: Kungsbacka kommun

Övrigt-video Digital-TV + svt väst, Ikon, svt, Finlands konsulat, Göteborg, Gagnef festival

Carl Magnus

TIDIG VINTERMORGON. Blekt ljus på snö. Skymning, dimma, hägringar. Carl Magnus beskriver i ord målningarnas matta, dämpade färgskala, den skala som med åren väsentligt har tonats ner. Det ska finnas en vibration i färgen, menar han; den ska pulsera, andas.

På golvet i ateljén ligger romber i dessa svala, milda färger. Som ett enormt pussel som väntar på att läggas av en kunnig hand. När delarna sätts samman formas något helt nytt – något rent och harmoniskt. Ett eget språk med hemliga tecken uppstår. Varje betraktare får undra, läsa, uttyda, förstå – eller inte. Istället känna rytmen, uppleva pulsen, höra musiken. Chiffre - så kallar konstnären själv dessa kompositioner.

Carl Magnus snor upp och ner, fram och tillbaka, medan han berättar. Hela tiden är det något han vill visa. Ena stunden klättrar han upp på en stege för att nästa stund befinna sig på knä på golvet. Han söker sådant som konkret kan visa vad han talar om. Att fotografera denne raske man är inte det lättaste! Blir en konst i sig.

I Getinge utanför Halmstad är Carl Magnus född och uppvuxen. Skolan var ointressant. För att hålla skenet uppe traskade Carl Magnus iväg – ända tills läraren ringde och undrade var pojken höll hus.

– När jag skolkade satt jag på bibblan och läste om olika konstnärer och vad som skedde i konstvärlden. Och hemma satt jag i pannrummet och målade.

Halmstadgruppens målare fanns som lokala inspiratörer och snart stötte Carl Magnus i sitt sökande på namn som Léger, Archipenko och Mondrian.

Erik och Axel Olson, uppmanade Carl Magnus far att låta pojken hålla på med sitt måleri.

– Axel Olson var förresten den förste konstnären som köpte något av mig.

Ett år i läroverket och några veckor i lumpen – mer blev det inte. Måleriet tog mer och mer plats, krävde utrymme och tid.

Och så – debut!

– Jag var tjugo år och kom med på Höstsalongen i Halmstad. Jag sålde alla mina målningar!

Det var dags att lämna barndomsstaden. Flytten gick till Jörgen Nash vid Drakabygget i Örkelljunga.

– Nash var viktig för mig. Han förde mig vidare ut i konstvärlden. Till Drakabygget kom konstnärer av alla de slag.

NÅGRA HEKTISKA ÅR VIDTOG, med brigadmåleri, happenings, filmfestivaler och demonstrationer.

På egen hand utförde Carl Magnus en demonstration på Stora torg i Halmstad. Utgångspunkten var de dåliga villkoren för konstnärer och svårigheten att få stipendier. Carl Magnus skaffade några frigolitblock på vilka han målade slogans.

– Jag köpte material på en frigolitfabrik och band fast skiten på taket. När allt var klart ringde jag en fotograf.

Så lugnade allt ner sig. Hastigheten dämpades. Motiv och färger förändrades. I mitten av sextioalet reste Carl Magnus till Italien där han fascinerades av den klassiska renässansarkitekturen. Han märkte mer och mer att måleriet inte riktigt stämde med hans intressen.

– Ja, det gick upp för mig. Jag blev mer och mer intresserad av rumslighet; jag sökte ett arkitektoniskt rum.

Teckningen kom att betyda mycket. Formerna blev renare och enklare samtidigt som rumsformerna blev alltmer komplicerade. Skapandet av trappor, dels som målningar, dels som skulpturer inleddes.

– Jag sögs in i trappvärlden och studerade trappor både i konst och arkitektur. I Berlin såg jag för första gången Lucas Cranach's målning Der Jungbrunnen och den gjorde starkt intryck på mig.

Trappor, trappor, trappor. Olle Baertling lär, på grund

av de många trappornas tillkomst, ha begåvat Carl Magnus med epitetet TrappKalle.

I början placerade Carl Magnus trappan i ett sammanhang men så småningom frilades den mot en vit bakgrund.

Till Volvos huvudkontor i Göteborg har Carl Magnus skapat en trappskulptur i Carraramarmor: "Eskalerad trappa" i fem steg vilka leder rakt ut i tomheten.

– Trappor ger mig ett intryck av makten och härligheten, av våra positioner.

Lusten till trappor ledde sedan vidare till ett intresse för pyramidformen.

– Jag sökte mig till litteratur om perspektiv och hamnade mer och mer i pyramidens form.

Här och var i ateljén står pyramider i det lilla formatet. I större skala finns de på olika håll. Så står till exempel Råmärke placerad utanför slottet och Bon Voyage utanför Helsingborgs resecentrum.

– Om du tittar på den ser du att den i formen består av fyra sammansatta Volvotrappor.

EN DAG HADE Carl Magnus ställt en pyramid av gips i en fönstersmyg. Mörkret föll och i fönstret växte fram, inte bara en utan två spegelbilder av pyramiden. Det blev en förskjutning av de två speglingarna så att pyramiden till synes hade två spetsar. Detta fascinerade Carl Magnus så till den milda grad att han började arbeta intensivt med denna form. Han ville göra den i sten och när han kom till stenhuggaren för att hämta sin skulptur fick han utanför verkstaden syn på fyra sågade geometriska former som verkade märkligt bekanta.

– Det var bitarna som blev över när man sågade ut pyramiden. Jag började nu sätta ihop överblivna bitar och skapade utifrån dessa en svit målningar. Det blev ett fruktbart samarbete mellan måleri och skulptur. Idéer vandrade fram och tillbaka.

På en hylla bredvid oss där vi sitter och samtalar, står en till synes sluten kub. Carl Magnus lyfter bort bit efter bit och där! En pyramid träder fram. Ett magiskt pussel, där former skiftar och den inre kärnan liksom ruskar på sig av lättnad att ha blivit av med sitt ok, sin tyngd.

– Det jag är ute efter vet jag vad det är men det som sedan blir över blir ofta kicken till något nytt.

OCH NU. Vad händer nu? Vilka former kommer att stiga fram? Carl Magnus tystnar för ett ögonblick. Så reser han sig och visar det nya – det runda! För första gången har de räta linjerna mjukats upp, tillåtits böja av. En sfär med en utanpåliggande labyrint formad av chiffre.

– Jag vill att man ska känna tumult och virrvarr. Det är så här världen fungerar. Man vet inte var man befinner sig. Det är en jäkla fart över formerna, med kosmiska vindar som tränger in.

Nu vill Carl Magnus stanna upp. Tänka, se bakåt, sammanfatta. Han vill göra en bok om chiffre. Han vill samla ihop sina tidigare tankar och arbeten i en slags resumé - trappor, pyramider, tecken...

– Material finns. Det gäller bara att dra loss det.

FAKTA CARL MAGNUS

Bor: Sedan 1979 i Lund

Född: I Getinge 1943

Debut: Som 20-åring på Höstsalongen i Halmstad

Karriär i korthet: 1981 gästprofessor vid Hochschule der Künste, Berlin. 1985 huvudlärare i skulptur, Valands konsthögskola.

1991-96 professor i måleri vid Kungliga konsthögskolan.

Offentliga utsmyckningar: ett stort antal, däribland Vattensnäcka i Trädgårdsföreningen, Göteborg, Eskalerad trappa, Volvo, Göteborg, Vattenkatedral på Västra stationstorget, Lund Bon Voyage, Kungstorget, Helsingborg, Råmärke, Slottet, Halmstad

Rigmor Dahlqvist

HON ÄR OERHÖRT FASCINERAD av det svart-vita. RaspanDET, skrapandet; en penna som lyder, ett pappers motstånd. Det är tecknandet som är Rigmors språk och ur kol, blyerts, grafit och torrpastell stiger hennes bilder fram. Stundtals en färg – röd! Endast en färg i taget och just nu är det rött.

Genom ateljéfönstren kan vi se den vilande trädgården. Snart kommer den att stå i full blom. Och där bakom – skogen. På väggarna i ateljén hänger porträtt i rött och svart.

– De är inte färdiga. Jag ska jobba vidare med dem.

Milda, lätt beslöjade blickar, betraktar oss stillsamt från sin plats på väggen. Eller är det något annat de ser? Utåt, bortåt? Helt ointresserade av vårt samtal?

– Just nu har det blivit mycket ansikten. Det blir lite så; när man börjar med det, så ser man ansikten överallt.

Rigmor Dahlqvist är född i Alingsås. Efter ett flertal flyttar, hamnade familjen i Göteborg när Rigmor var 16 år. Att hon på något sätt skulle ägna sig åt skapande och bilder, var självklart.

– Min mamma var textilkonstnär och det var rätt givet att jag skulle fortsätta med mitt bildskapande.

Första anhalten på den konstnärliga vägen, blev Nyckelviksskolan.

– Det var helt fantastiskt att komma direkt från gymnasiet och få hålla på med skapande hela tiden!

Nästa steg blev bildläraInstitutet på Konstfack. Efter första året tog Rigmor ett sabbatsår då hon vikarierade som bildlärare. Det var slitigt, men av att pröva vardagen fick hon inspiration att studera ytterligare tre år. Nu visste hon vad hon behövde. En kurs i Levandeverkstads pedagogik byggde på Rigmors kunskaper och erfarenheter. Här fann hon mer av lek, mer av mänskliga möten. Detta var den bit som fattades.

– Jag ville utbilda mig till bildlärare, inte för att få en säker försörjning, utan för att jag verkligen ville jobba

med människor. Det är fortfarande en del av det jag vill lägga min tid på.

Innan Rigmor med man och barn flyttade till Halmstad 1975, bodde familjen knappt tre år på landet utanför Stockholm. Det sista av dessa år var Rigmor barnledig. Det var ett härligt år, tycker hon. Efter all utbildning och alla möten med människor, var det skönt att få vara själv ett tag.

– Jag pulade med lera och brände keramik i en grop. Rigmor skrattar gott åt minnet.

VÄL I HALMSTAD började Rigmor arbeta som bildlärare. Hon hade hela tiden en känsla av att skolan var väldigt styrd och att det var begränsat vad man kunde göra, hur man kunde arbeta. Rigmor ville använda skapandet på ett annat, vidare sätt. Hon sökte sig vidare och fann en kurs i bildterapi.

– Det slog an i mig. Dels kom jag in i ett nytt sätt att arbeta med mina bilder, dels kände jag att jag hade något att ge. Jag såg en möjlighet att jobba med människor på ett mer fördjupat sätt.

Rigmor tog kontakt med psykvården för att hon där ville introducera sina tankar om bilden som verktyg i arbetet. Det som började som studiecirkel blev med tiden en halvtidstjänst inom dagvården, där Rigmor byggde upp bild- och formverksamheten.

– Svosch, sa det bara. Det var ett otroligt behov som fanns. Och vilken jordmån!

Personalgruppen var aktiv och intresserad och Rigmors arbete med bild var en integrerad del av behandlingen.

– Det kändes så meningsfullt. Ja, det brann jag verkligen för.

Hela åttiotalet arbetade Rigmor med bild och form inom psykiatri och gick under tiden även en mentalskötarkurs. Men till slut kände hon att det behövdes mer tid och utrymme för att arbeta med egna bilder. Rigmor ville ha mer aktiv tid till sitt eget skapande och inte bara använda den tid som blev

– Jag har ofta en upplevelse av att det ligger en bild och vilar i papperet. Som om papperet skulle vara "exponerat", och med min krita står jag sen för själva framkallningen. Det tar sin tid att lyfta fram bilden och göra den synlig - precis som i ett framkallningsbad växer den långsamt fram.

I flera bilder har Rigmor suddat fram motivet av till exempel ett ansikte från ett svartat papper. Istället för att lägga svart på vitt har hon avlägsnat det svarta, låtit den vita ytan växa fram och bli till en form.

– Ja, jag har blivit jättefascinerad av detta arbetsätt. Slumpmässiga effekter som kommer av suddandet i det svarta leder mig hela tiden vidare. Jag började med den här tekniken efter en övning på en kurs jag gick för länge sen och möjligheterna med den verkar aldrig ta slut.

Flera gånger har Rigmor deltagit i en teckningsbiennial i Tjeckien och en gång även fått ett pris. Nyligt hade hon möjlighet att själv vara på plats. Och hon njöt!

– En sån spännvidd av uttryck och uttrycksätt! Linjer, ytor, skimrande toner mellan svart och vitt - det gjorde mig helt salig.

över. Med all den livserfarenhet hon nu hade samlat på sig, lockade skolans värld åter.

– Jag hade ju arbetat med vuxna och sett hur det kunde gå i livet. Jag har aldrig känt att jag bara är lärare, utan också en medmänniska. Det betyder mycket för mig att arbeta med människor.

NU FÅR DET EGNA SKAPANDET större plats i Rigmors liv. – Trots att jag målat mycket är det enbart teckningar jag har ställt ut. Men det är något särskilt med tecknandet. Det rymmer så oerhört mycket för mig och på något sätt öppnar sig hela tiden nya möjligheter, nya uttryck, nya bildvärldar.

Rigmor arbetar intuitivt efter vad som händer på papperet – former, stycken, ansikten träder fram. Hon planerar inte, skissar inte, utgår inte ifrån en medveten idé. Behovet av att beskriva med ord vad hon gör, vad bilden föreställer, finns inte.

– Utgångspunkten är den pappersyta jag har bestämt mig för och den krita jag har i handen - sen gäller det att hitta en "en ingång". Ofta börjar jag med stora stråk med krita över papperet eller med att svärta ned hela ytan och så jobbar jag vidare växelvis med suddgummi och krita. Plötsligt upptäcker jag en form, en gestalt, en stämning som jag vill lyfta fram. Då är jag inne i bildrummet och kan gå vidare.

Vi pratar vidare om kärleken till det svart-vita. Om släktskapet mellan fotografi och Rigmors bilder. Om att känslan i tecknandet kan liknas vid att arbeta med framkallning.

FAKTA RIGMOR DAHLQVIST

Bor: Stjärnarp

Född: I Alingsås 1948

Utställningar i urval: Muséerna i Halmstad och Varberg, Stadsgalleriet Halmstad, Landskrona Konsthall, Galleri KC, Göteborg, Teckningstriennalen, Pilsen, Tjeckien

Representerad: Halmstad kommun, Landstinget Halland, Västra Götalandsregionen, Laholms Teckningsmuseum

HALLANDS KONSTFÖRENINGIS STYRELSE 2006/2007

Ingegerd Sahlström (ordförande)
Tel 035/21 53 62

Stefan MÅS Persson
035/10 37 88

Jan Åberg (vice ordförande)
Tel 035/12 64 17

Sune Samson
035/12 55 65

Siv Tengemark (kassör)
035/21 15 00

Birgitta Andersson
tel 0430/717 79

Anders Sträng (sekreterare)
035/21 75 35

Hugo Palmsköld
035/15 65 23

Sven Stare
035/18 76 90

Bo-Lennart Nilsson
035/17 30 52

Evelina Lindblom
035/21 59 45

ORDFÖRANDE I HALLANDS KONSTFÖRENING

Axel Mörner	1932 - 1935	Arne Modén	1965 - 1967
Hilding Kjellman	1936 - 1943	Svend Bøgh-Andersen	1968 - 1982
E Uddenberg	1944 - 1945	Gillis Albinsson	1983 - 1988
Egon Östlund	1946	Arne Palm	1989 - 1993
Axel Malmqvist	1947 - 1963	Ingegerd Sahlström	1993 - 2007
Carl-Magnus Berger	1964		

FÖRENINGENS VERKSAMHET

I Hallands Konstförenings stadgar står bl a, att föreningen "har till uppgift att väcka, underhålla och utbreda intresset i Halland för den bildande konsten". Vid föreningens tillkomst för 75 år sedan var kunskapen om och inställningen till den moderna konsten bland den stora allmänheten inte densamma som idag.

Samhället stöttade inte den nya konsten på samma sätt som vi blivit vana vid. Oförståelsen för vissa konstyttringar var allmänt utbredd. Hallands Konstförening har emellertid, trots samhällets utveckling, fortfarande kvar många viktiga funktioner att fylla för att stödja den halländska konsten.

Föreningen

- Ordnar konstutställningar
- Köper konst för utlotning bland medlemmarna
- Stimulerar genom sammanträden och föredrag till ökat konstintresse
- Delar ut stipendier till halländska konstnärer

Till föreningens mer uppmärksammade begivenheter hör "årsalongen", de halländska konstnärernas årliga mönstring. Dessa jurybedömda samlingsutställningar började 1933 i det då just nyöppnade museet i Halmstad, som erbjöd ovanligt stora utställningsytor för ändamålet.

Hallands Konstförening började med ett blygsamt antal medlemmar, men är nu uppe i nästan 1000. Därmed är föreningen en av de största i landet av länsföreningarna.

Vill Du veta mer om föreningen och dess verksamhet kontakta någon av styrelsemedlemmarna.

INBJUDNA KONSTNÄRER

Hallands konstförening har genom åren bjudit in konstnärer till utställningar. Här presenteras de konstnärer som varit inbjudna de senaste tjugo åren.

1986	Ingvar Adamsson (postumt)	Günther Teutsch Olle Westam
1987	Stina Carlson	
1988	Kamila Lucaszewicz	1994 Ragnar Andersson Jonas Ellborg Annmari Olsson Stellan Wiberg Jan Åberg
1989	Hardy Strid Nils Johansson Olle Agnell Signe Lanje Mikael Ericsson	1995 Ingvar Adamsson Mikael Ericsson Kamila Lucaszewicz Mia Lundqvist
1990	Mia Lundqvist Gustaf Skoglund Gudrun Orrghen-Lundgren Denice Zetterqvist Carl Johansson	1996 Sassa Buregren Lotte Forsfält Birgitta Göransson Karl-Gustav Jönsson
1991	Bertil Berntsson Hasse Eriksson Lotte Forsfält	2005 Hardy Strid Kerstin Rudnick
1992	Lars Hallberg Barbro Jönsson Per-Olof Nilsson Kätie Nilsson	2006 Nils Johansson Tommy Westerling
1993	Kenneth Abrahamsson Thomas Frisk Karl-Gustaf Jönsson Martti Rylander	2007 Olle Agnell Denice Zetterqvist Carl Magnus Rigmor Dahlqvist Anna Fröman

HALLANDS KONSTFÖRENINGIS STIPENDIATER

1956	Beslut att instifta stipendiet	1983	Ragnar Andersson
1957	Hardy Stridh	1984	Jonas Ellborg
1958	Walter Bengtsson	1985	Ingvar Adamsson
1959	Nils Johansson	1986	Stina Carlsson
1960	Olle Agnell	1987	Kamila Lukaszewicz
1961	Alvar Jonsson	1988	Mikael Eriksson
1962	Signe Lanje	1989	Mia Lundqvist
1963	Gustaf Skoglund	1990	Lotte Forsfält
1964	Gudrun Orrghen-Lundgren	1991	Kätie Nilsson
1965	Denice Zetterqvist	1992	Karl-Gustav Jönsson
1966	Carl Johansson	1993	Birgitta Göransson-Törnqvist
1967	Carl Magnus	1994	Sassa Buregren
1968	Bertil Berntsson	1995	Eva Skogar
1969	Hedvig Malmström	1996	Tomas Jönsson
1970	Hasse Eriksson	1997	Lilian Bartholdsson
1971	Thomas Frisk	1998	Inger Noah Ljungberg
1972	Lars Hallberg	1999	Eva Kristina Yourstone
1973	Barbro Jönsson	2000	Annika Simonsson
1974	Sune Alehammar	2001	Inger Andersson
1975	Per-Olof Nilsson	2002	Lars-Erik Svensson
1976	Olle Westam	2003	Kerstin Rudnick
1977	Kenneth Abrahamsson	2004	Tommy Erlandsson-Westerling
1978	Günter Teutsch	2005	Anna Fröman Rigmor Dahlqvist
1979	Martti Rylander	2006	Per-Olof Nilsson Mikael Ericsson Maria Borgström
1980	Stellan Wiberg		
1981	Jan Åberg		
1982	Annmari Olsson		

DEBUTANTSTIPENDIATER

- 1985 Roland Olsson, Varberg
- 1986 Anette Johansson, Harplinge
- 1987 Arne Börjesson, Enskede (Varberg)
- 1988 Catharina Rysten, Getinge
- 1989 Lotta Christofferson, Varberg

- 1990 Ulf Hansson, Halmstad
- 1991 Anna Stigsdotter Jansson, Halmstad
- 1992 Maria Hallberg, Trönninge
- 1993 Johan Svensson, Halmstad
- 1994 Maria Stigsdotter Drott, Skällinge
- 1995 Jonas Granström, Halmstad
- 1996 Magdalena Karlsson, Göteborg
- 1997 Mikael Haraldsson, Falkenberg
- 1998 Mats Lundahl, Tidaholm
- 1999 Per Grogarn, Varberg

- 2000 Inget stipendium, ingen salong
- 2001 Mats Gunnarsson, Laholm
- 2002 Armin Scholler, Falkenberg
- 2003 Anna Christoffersson, Dalsjöfors
- 2004 Inget stipendium, ingen salong
- 2005 Magnus Sjöbleke, Slöinge
- 2006 Lisa Burenius, Varberg

Hallands konstförening

